

Borbély Imre

Szubszidiáris nemzetstruktúra és tudásközpontú nemzetfejlesztés illetve ezek mai korlátai

**ELŐSZÓ – a politikai probléma felismerése, megfogalmazása,
a dolgozat célja, struktúrája**

A trianoni békediktátum mindmáig meghatározóan és kizárólag negatív módon hat a magyar nemzet életére.

A dolgozat metafizikai célja egy védhető példa felmutatásával bizonyítani, hogy az integrálódó Európa paradigmája lehetőséget ad a magyar nemzet szétszakítottságán politikai, jogi és állam-strukturális szinten túllépni. A dolgozat konkrét célja - a metafizikai célnak megfelelően - a lehetőség szerint általánosan elfogadott meghatározásokból és a realitásokból kiindulva, a nemzeti szempontból optimálisnak tűnő konkrét megoldás körvonalazása: a XXI. század belátható gazdasági kulturális és hatalmi trendjeinek megfelelő, reális megvalósítási eséllyel bíró magyar nemzeti egység-paradigmát megrajzolni.

Ez az egységparadigma egy újszerű szubszidiáris nemzetstruktúrát tartalmaz, valamint megjelöli a magyar politika sikerességének alapját képező erő létrehozásának kézenfekvő forrását: a tudásközpontú nemzetfejlesztést.

A gondolat először 1994-ben vált publikussá, „*Gyarapodó magyarság – Támpontok egy dinamikus magyar paradigmához*” című vázlat formájában, amely egy sor nemzetpolitikai konferencia vitaindító irataként szolgált. A konferenciák Kolozsváron, Székesfehérváron és Zentán zajlottak 1994 és 1996 között, a temesvári INTERCONFESSIO, a Svájci Magyar Irodalmi és Képzőművészeti Kör, a székesfehérvári társaságok Vörösmarty Társaság valamint a Vajdasági Magyar Művelődési Kör szervezésében. Az elhangzott előadások zömét tömöríti a „*Magyar Jövőkép, egy minőségi magyar paradigma*” című kötet, mely az MVSZ és a székesfehérvári Vörösmarty Társaság közös kiadásában /1./

A Magyarok VIII. Világkongresszusának szervezői felkértek, hogy az eltelt majdnem két évtized távlatából gondoljam újból végig az akkori elképzeléseket. Ennek érdekében négy elvileg lehetséges politikai (értsd: sorsformáló), egymástól extrém távolságra levő választ adok a Kárpát medencében élő magyarság poszt-trianoni állapotából eredő problémáira. A négy nemzetpolitikai alternatívát egy tetraéder sarkaira képzelvén, e mértani test magába zárja az elvileg lehetséges köztes megoldások terét.

A kongresszusi követelményeknek igyekezvén eleget tenni a tárgykört csak nagyon szűkszavúan tárgyalom, és az anyagot három részre bontom:

- a felolvasásra (bemutatásra) szánt központi részre, valamint az
- **1. számú függelékre**, mely a mélyebb megértést és egyértelműsítést szolgáló, a társadalmak döntéshozási szintjeinek – (a társadalmak *paradigmái*, *metaparadigmái* és a *derivált fogalmaknak*), a hatalom megjelenési formáinak és a derivált fogalmainak valamint a társadalom puha és kemény szabályzóinak bemutatását tartalmazza valamint
- **2. számú függelékre**, amely a *nemzet fogalmának meghatározására vállalkozik*.

A függelékek tartalma az idő korlátozottsága miatt nem kerül bemutatásra, azok majd a Világkongresszus nyomtatott publikációjában kapnak helyet.

Az állam, a szuverenitás és a szubszidiaritás fogalma

Az állam, a szuverenitás és a szubszidiaritás fogalma szorosan kapcsolódik a hatalom és az uralom fogalomköréhez és az itt megrajzolt nemzet-egységesítő magyar paradigma három kulcsfogalmát képezik. A fogalomtisztázást ez indokolja.

Az állam és az állami szuverenitás

Az állam és az állami szuverenitás egymástól elválaszthatatlan fogalmak ezért együtt tárgyalom a kettőt.

Bayer József /2./ meghatározása szerint, „*az állam olyan tartós uralmi képződmény, amelyet hagyományosan három ismérvel definiálnak: a határolt államterülettel, a fennhatósága alá tartozó államnépességgel és az állami erőszakhatalommal. (...) Az állam szuverén, amennyiben az államhatalom kizárólagos ellenőrzést gyakorol mind a polgárai, mind pedig a többi társulás felett a saját területén*”. **Bayer** által idézett **Beyme** szerint az államról azóta beszélhetünk amióta:

- szétvált egymástól az uralkodó (vagy uralkodó csoport) természetes személye és közhatalmi funkciója,
- a naturalizált (vérségi) uralmi viszonyok helyébe a területi szerveződés és igazgatás elve lépet,
- a társadalomból elkülönült egy uralmi apparátus,
- a hatalmat rögzített jogrend (akár szokásjog, akár írott jog) támasztotta alá

Az államnak Bayer szerint elvont értelemben két döntő ismérve a valamelyest tartósan fennálló igazgatás és jogrend, valamint a **legitim erőszak monopóliuma**.

Az *állam szuverenitása* szerintem nem egyéb, mint az ebből a monopóliumból származó hatalompotenciál kvalitatív és kvantitatív mértéke. A kvalitatív mérték alatt azt értem, hogy milyen természetű államhatalmi intervenció lehetséges, a kvantitatív ennek a mértékét, mélységét jelzi. A szuverenitás lényegéhez hozzátartozik annak legitimitása - általános elfogadottsága - is. Különbséget kell tenni belső és külső szuverenitás közt. A belsőt a rend társadalmi igénye és az anarchia elutasítása hozza létre. A belső szuverenitás metaparadigmális gyökerű paradigmális kategória.

Carl Schmitt Politikai teológiájában /3./ rámutat, hogy „*a modern államelmélet minden jellemző fogalma szekularizált teológiai fogalom*”. A szuverenitás történelmileg a legfőbb hatalmat jelenti, azt, akitől a törvények származnak, de akit a törvény nem köt: a szuverén hatalom egységes, oszthatatlan, ellenőrizhetetlen és felülbíráhatatlan.

A szuverenitás hordozója a szuverén. Szuverén az, aki törvényt szab és dönt a törvény alóli kivételről - Carl Schmitt /3./ meghatározása szerint szuverén az, aki a rendkívüli állapotot kihirdetheti.

Következésképpen:

Nem rendkívüli állapotban a szuverén a törvényhozó (aki határoz a felől is, hogy ki hirdetheti ki a szükségállapotot), vagy tágabb értelmezésben (mivel a törvény is az artikulált politikai akarat egy formája) szuverén az, aki a politikai akaratot artikulálja és eme artikulált akarat életbe léptetése felől dönt.

Az állam az integrálódó Európában szuverenitást transzferál. Vertikálisan (felé az államfeletti szerveződések felé, lefelé a régiók, városok és községek felé) és horizontálisan (mihelyt a konszenzusos döntéshozatalt a többségivel cserélik le). Emiatt az integrálódó Európában a szuverenitás és az állam-territorialitás klasszikus összekapcsolása lassan túlhaladottá válik. Az állam szuverenitás és az állam territórium abszolút összekapcsolása Európa történelmében rövid, csak több száz éves hatalomgyakorlási játékszabály. Az 1648-as, a harminc éves háborút lezáró vesztfáliai béke szentesítette ezt a kései feudalizmus által kitermelt kapcsolódást. De ez történelmi távlatban korántsem volt mindig így. A Római Birodalomban az állampolgárság a személyre szóló státusz, valamint a limesen belüli közösségekkel kötött szerződések szabták meg a központi hatalom szuverenitását és annak minőségét az adott esetben. Ez a korai középkorra is jellemző volt.

A szubszidiaritás elve

A katolikus egyház társadalmi tanításának, valamint az Európai Unió szervezésének és működésének egyik meghatározó alapelve a szubszidiaritás. **Bakk Miklós /4./** szerint a szubszidiaritás fogalmának gyökerei visszanyúlnak **Aquinói Szent Tamásig** valamint az európai koraközépkor társadalmainak szerződéses szerveződési mechanizmusáig.¹

A *Quadragesimo anno* „*subsidiarii officii principium...*” pápai enciklika (1931) szerint:

„A társadalomelmélet szilárd és örök érvényű elve az a rendkívüli fontos alapelv, amelyet sem megcáfolni, sem megváltoztatni nem lehetséges. Ez így szól: amit az egyes egyének saját erejükből és képességeik révén meg tudnak valósítani, azt a hatáskörükből kivenni és a közösségre bízni tilos. Éppen így mindazt, amit egy kisebb és alacsonyabb szinten szerveződött közösség képes

¹ Szubszidiáris struktúrák már az ókorban is kimutathatóak, pl. éppenséggel a Római Birodalom esetében. Aquinói Szent Tamás, korának egyik legműveltebb embere, egyben az ókor jeles ismerőjeként volt. Munkásságának fő igyekezete összhangba hozni Arisztotelész filozófiáját a keresztény tanítással. Ez viszont valószínűsíti, hogy Szent Tamásnak tudomása lehetett a letűnt birodalom szubszidiáris struktúráinak létezéséről.

végrehajtani és ellátni, egy nagyobb és magasabb szinten szerveződött társulásra áthárítani jogszerűtlenség és egyúttal súlyos bűn, a társadalom helyes rendjének felforgatása, mivel minden társadalmi tevékenység lényegénél és benne rejlő erejénél fogva segíteni – szubszidiálni – köteles a társadalmi egész egyes részeit, ellenben soha nem szabad bomlasztania vagy bekebeleznie azokat.”

Bakk Miklós /4./ idézi **Wilfrid Martenst**, aki szerint a szubszidiaritás fogalmának két vetülete van: (1) *morális* és (2) *társadalomszervezési* alapelv. A belga politikus, az új Európa egyik műépítész, mindenesetre két interpretációt talál e két vetületre.

1. Az **első** (a *morális* alapelv) vetület következetes alkalmazása esetén a **bázisközösség** döntési primátusát biztosítani kell a fölöttes társadalmi (hatalmi) döntésszinthez képest.

2. A **másik** (*társadalomszervezési* alapelv) szerint „*meg kell találni azt a közösséget, amely a legalkalmasabb a fölmerült kérdések megoldására, és amely nem szükségképpen azonos az bázisközösséggel. E szemlélet szerint a felsőbbnek nevezett közösség csak a szubszidiaritás címén jelenik meg, a pontos megfelelés elve értelmében. Vagyis mindegyik közösség csak arra kap fölhatalmazást, hogy megoldja az olyan kérdéseket, amelyek természetük vagy dimenzióik folytán csak azon a szinten oldhatók meg.*”

Első látásra nyilvánvaló: a második (társadalomszervezési alapelv) interpretáció utat nyit az első szisztematikus áthágására. Ez egyben eme rendező elv legnagyobb gyengéje: az erősebb dönti el, hogy a gyengébbnek kedvező játékszabályokat betartja, vagy nem.

MAGYAR NEMZETPOLITIKAI ALTERNATÍVÁK

A magyarság az első világháború idején a politikai elitjét jellemző nemzetpolitikai naivitás, felkészületlenség okán vált az első világháború legnagyobb vesztesévé. Az ország nem rendelkezett a teljes szuverenitás kiharcolására és kihasználására alternatív koncepciókkal. A hatalmi elit tagjai belenyugodtak a kiegyezés által adott keretek kitöltésébe, míg osztrák részről az egyezés nem volt más, mint velejéig imperiális manipuláció. A magyar nemzeti elit ezt nem fogta fel. Nem hozott létre saját politikai rendőrséget, vagy annak megfelelő szellemi-adminisztratív megfigyelő, értékelő és stratégiákat kidolgozó műhelyt. Ezért nem volt felkészülve sem 1914-re, sem az 1916-os román hátbatámadás által adódó helyzet kiaknázására, sem 1918 után megnyílt történelmi mozgástér nemzeti szempontú menedzselésére. Felkészültek viszont az országon belül mások. És készítették alattomban, aknamunkával, manipulációkkal majd nyílt színrelépéssel az ezeréves magyar királyság bukását. Lásd: /**Raffay E. 5/** és /**Raffay E. 6/**, valamint / **Nemeskürti I. 7/**, és /**Tormay C. 8/**

A kiegyezés utáni magyar politikai elitet a megfelelés vágya sarkallta, nem a megfélemletés akarata vezényelte - ezt tekintem Trianon fő okának.

Ami nem jelenti a külső okok tagadását. Ezeket pl. **Bryan Cartledge** relatív tárgyilagossággal járja körül /**Cartledge B. 9/**

Trianonnak a magyarságot érintő következményei mind a mai napig hatnak. A hatás egyértelműen és kizárólag negatív. Trianon változatlanul beárnyékolja a nemzet jövőjét. Emiatt elvileg sem létezhet olyan magyar nemzetpolitika, amely megkerülheti e kérdéskört.

Trianon hatásainak kezelésére végiggondolt nemzetpolitikai alternatívák vizsgálatának *két lényegi paradigmális* kritériuma van, amelyre választ kell adni a tárgyalta megoldási mód elemzésekor:

1. Először is *a magyarul éllettér* kérdése és ezen belül azok a területrészek, amelyeken a magyar politikai szuverenitás akkora foka valósul meg, hogy azok attól hazává válnak.

2. Másodsor az elszakított *magyarság számbeli alakulásának* várható tendenciája.

És van egy megkerülhetetlen *metaparadigmális vetület*: a nemzetre gyakorolt lélektani hatás.

1. A figyelmen kívül hagyás politikája

A nulla-megoldás

A trianoni diktátum hatásainak kezelésében a nulla-megoldás (ha a politikai látszattevékenység formáját ölti is) de facto a kommunista amputációs politikának a jelen játékszabályokhoz igazodó folytatása. Nem egyéb, mint hallgatólagos hozzájárulás az elszakított nemzetrészekeken végrehajtott önazonossági és kulturális eutanáziához (magyarul: „szép halálhoz”). Tüneti kezelés, amely mindössze azt célozza, hogy az amputációs fájdalomakat a tűréshatáron innen tartsa. A magyar politikum egy bizonyos része híve ennek a politikának és midőn a főhatalmat birtokolja, gyakorolja is. Ennek a politikának eszköztára gazdag, ám hatásirányát tekintve három csoportba osztható.

1. E politika először is felfelé irányul, a nyugati “előjáróság” felé. Ezt kívánja arról biztosítani szüntelen, hogy itt nem lesz baj, senki sem irredenta, senki sem kíván még békés úton sem határmódosítást. (Ezt a célt szolgálták az alapszerződések.) Továbbá, hogy a határon túli magyarok autonómia-követelése nem veszélyes össz-magyar akarat, hanem mindössze a természetes módon, sajnos mindenütt Európában jelentkező, radikális csoportok magyar megfelelőinek, végső soron elhanyagolható álma.

2. Másodsor befelé, Magyarország lakossága felé a nemzeti érzelmek további rombolásában és a határon túli nemzetrészek elleni látens uszítás politikájában tapintható ki.

3. Harmadsor kifelé, az érintett nemzetrészek felé, az időhúzás politikája érvényesül: a figyelemelterelés, a látszatecélok (politikai „gumicsontok”) felmutatása, a lényegi probléma megnevezése és képvisellete helyett, a legkülönbözőbb lényegtelen, de könnyen teljesíthető problémák újabb és újabb listájának felmu-

tatása, a lényegét érintő politikai célok lejáratása, valamint a lényeglátó politikusok hiteltelenítése, peremre szorítása.

Ez a politika a nemzetstratégiai kritériumok fényében az összes közül a legkedvezőtlenebb: minimalizáló hatású mind a magyar élettér, mind pedig a határon túli magyarok számbeli gyarapodási esélyei tekintetében. A határon túli magyaroknak a nemzettel szembeni igényeit és emberi méltóságát semmibe veszi – ennél fogva lelkileg romboló hatású.

A nulla-megoldásnak mindazonáltal vannak bizonyos „előnyei”, amelyek a politikusok számára vonzóvá teszik: a nulla-megoldás *könnyen keresztülvihető*, hiszen az anyaországi társadalom egésze évtizedeken át erre lett tömeglélektanilag előkészítve. *Kényelmes*, a jelen nemzetközi környezetben elfogadott, sőt mosolyogva megdicsért álláspont. Pozitív külföldi média-visszhanggal kecsegtet. *Rögtöni sikerélményt nyújt* a vezetőknek és megnyugvást az őket követő, a kommunizmus által infantilizált, és ebben az állapotban megrekedt társadalmi szegmensnek.

2. A problémaforrás megszüntetésének politikája

A határ-revizió

A kommunista-internacionalista gyökerű nulla-politikának ellentétét a történelemben a Horthy-korszak elhivatottan nemzeti, nyíltan irredenta és sikeresen kivitelezett határrevíziós politikája képezi. Ennek a politikának a célja a magyar élettér és az állam által integrált magyar lélekszám méltányos maximalizálása volt. Ez egyben azt is jelentette, hogy a Trianon által külhonba kényszerített nemzetrészek emberi méltóságát messzemenően tisztelte. A határon túliak nem a politikának eszközét, hanem célját képezték, ami morális szempontból kifogástalannak tekintető. Keresztülvitele bár rövid időre, de sikeresnek bizonyult. Lelkileg az egész nemzet újjászületett. A végső kudarc ezúttal nem a magyar politikai célok és eszközök helytelenségére, nem is az akarat hiányának számlájára írható, hanem a magyar politikum hatalmát messze meghaladó történések számunkra kedvezőtlen alakulására.

Viszont a történelmi jog elévülhetetlen. A határrevízió magyar követelésének morális megalapozottsága, jogossága azóta sem változott, és e tekintetben a jövőben sem változhat semmi. Sőt. A történelmi joghoz hozzáadódik a jobbik gazda metafizikai előjoga a földhöz. Az utóbbi évtizedek tapasztalata arról szól, hogy a kis-antant utódállamainak jogfelfogása és gyakorlata távol áll a jogállamiságtól – az emberi jogok és a nemzeti kisebbségek jogainak érvényesülése terén messze elmaradnak Magyarország mögött. Ezen országok hozzáállása az egykor megkapott területekhez továbbra is felelőtlen, még mindig magán hordozza az orgazda kapkodva lefölköző attitűdjét. Gazdasági politikájuk egésze pedig nem egyéb állandósult csődpolitikánál. Trianon nemcsak a történelmi jog lábball tiprása volt, s nemcsak a békediktátorok által fennen hirdetett méltányossági elvnek a megtagadását, a nemzetek önrendelkezési jogának figyelmen kívül hagyását jelentette, hanem európai mércével mérve is történelmi hibának

bizonyult, egy egész gazdasági és kulturális régió fejlődésének derékba törését eredményezte. Levonható tehát az az elvi következtetés, hogy Trianon revíziója legalább is gazdasági és civilizatórikus szempontból jól felfogott nyugat-európai érdekek is lenne.

A nyugati világ felett uralkodó *anglo-amerikai-izraeli* hatalmi konglomerátum, valamint az eme államszövetséggel hatalmát szimbiózisban gyakorló „nemzetközi” fináncióke nem érdekelt az általuk a háború győzteseiként (az érdekvényesítés maximalizálásának koordinátója mentén létrehozott) status quo-t megbolygatni. Eme hatalmi komplexum közvetve és közvetlenül is leküzdhetetlen akadályt képez a magyar határrevízió felé tett bármilyen kis lépés előtt is.

3. Az elszakított nemzetrészek az állam biztonságába helyezése.

A Kárpát medencében országhatáron kívül élő magyaroknak

az anyaországba való betelepítése.

Az elszakított magyarságnak „*az anyaországba való betelepítése*” tulajdonképpen az áttelepülés jogi megkönnyítésére, az áttelepülést serkentő propagandára és szervezésre szorítkozna. Az áttelepülés maga természetesen önkéntes lenne.

A megoldás mellett számos érv sorakoztatható fel:

- Magyarország népsűrűsége pl. Németorszáéhoz képest csekély, tehát már most is sokkal nagyobb lakosságnak tudna életlehetőséget biztosítani, mint amennyivel rendelkezik.

- Domborzati adottságai miatt könnyen betelepíthető, ebből a tekintetből a még Németországnál is nagyobb népsűrűségű Németalföldre is hasonlítható.

- Ha tekintetbe vesszük a demográfiai tendenciákat, könnyen kiszámítható, hogy ha nem áll be drasztikus változás a magyar népesség szaporulatában, egy pár évtized alatt az anyaország (magyar) lakosságának csökkenése kiegyenlíti a határon túliak számát.

- Bármilyen más eredetű bevándorlóhoz képest a külhoni magyar okozná a legkisebb kulturális feszültséget a nyelvismeret, azonos értékrend, munka-étosz és a vallásazonosság révén. (Köztudottan az Európai Közösség országaiban az idegenekhez kötődő problematika a betelepültek asszimilációs készségének és képességének függvénye.)

- Az áttelepülő magyarok, az eddigi tapasztalat szerint is rögtön munkához látó, jól képzett és fegyelmezett munkaerőként vizsgáztak.

- A határon túli magyarság teljes áttelepítése az anyaországba jelentősen csökkentené a régió etno-kulturális feszültség szintjét. A Kárpát medencében Trianon óta jelenlévő feszültségforrására lenne ez egy non-konfrontatív, szomszédbarát, kooperatív és végérvényes feloldási módozat.

Az áttelepítés célzó politikának várható negatív hatásai:

- A szimbolikus dimenzióban, a trianoni határok mögé történő visszavonulást a nemzet a történelem elkövetkező évszázadaira kisugárzó vereségként élné meg.

- A szállásterület csökkenése a jövő generációk gyarapodási esélyeit csökkentené.

- Politikailag a magyar defenzívát - történelmi tapasztalat szerint - a szomszédok offenzív lépésekkel „honorálhatnák”.

Leszögezhető, hogy a külhoni magyarság tervszerűen végrehajtott áttelepítése esetén, nem valószínűsíthető semmiféle katasztrófa-szenárió. Az áttelepítés keresztülvihető és a magyar nemzetpolitika egyik reális alternatíváját képezheti.

A határon túli magyarság áttelepítése kétségtelenül az érintettek önazonosságának megőrzése szempontjából a maximális biztonságot, a gazdasági boldogulásuknak pedig a legnagyobb esélyt nyújtaná. Nemzetpolitikai szempontból ez a megoldás létszám-konzerváló, viszont a Kárpát-medencében a magyarok lakta életteret minimalizálja a létező államterületre.

4. A határmódosítás nélküli részleges politikai egységesülés alternatívája – Szerződéses, szubszidiáris magyar nemzetszerkezet

A magyar nemzetállam határain kívül élő nemzetrészek a szabad társulás és akaratnyilvánítás jogán létrehozzák demokratikus politikai képviselőket, a nemzetállam pedig eme testületeknek partneri kompetenciát ad.

Az integrálódó Európa, a most érvényben levő uniós paradigma négy alapgondolata már megfogalmazódott és a jövőben is biztos kapaszkodónak látszik:

1. a *szerződések rendszere*, mint a szövetséget összetartó jogi alap,

2. a *szubszidiaritás*, mint a hatalmi kompetenciák rendezőelve, amely többek között éppen eme kompetenciákat beválthatóvá teszi, a valós hatalmat biztosítja, (A *szubszidiaritás minden föderatív és (bizonyos) konföderatív szerkezetek alapvető kompetencia-leosztó elve*.)

3. a *jogállamiság*, mint legfőbb morális princípium, valamint

4. a *modern, alkotmányos demokrácia*, mint legitimációs bázis.

A fenti négy alapgondolat összefügg: A modern, alkotmányos demokrácia a jog szupremáciáját feltételezi. Ez viszont a politikai legitimitás és döntési mechanizmusok átláthatóságát igényli. A szerződések rendszere eme átláthatóság egyik alapvető eszköze. A szerződés dokumentuma az alkotmány.

A. A szerződő felek

A nemzet reintegrációs szerkezetének szerződéseit értelemszerűen a nemzet Trianon és Párizs által mesterségesen létrehozott részei, valamint a magyar állam kötné meg. A részek szerződéses reprezentációját demokratikusan megválasztott testületek látnák el. Ezek létrejötte eleget tesz a közösségi autonómia legalacsonyabb (személyinek nevezett) fokának. Az autonómia ezen foka bármilyen demokráciában működtethető a többségi politikum akaratától függetlenül. Jogi alapja az egyesülési jog.

• **A magyar állam.** A magyar állam megteremti a nemzet szubszidiáris egységének társadalomlélektani, jogi és anyagi feltételeit valamint működteti a létrejött szerkezetet.

• **A magyar autonóm közösségek.** A nemzet-szerkezet létrehozásához és működtetéséhez szükséges a nemzetrészek demokratikus önartikulációjának bizonyos átlátható kerete. Ennek alapja a közösség tagjainak regisztrációja. A regisztráció alapján megtartott általános, titkos és közvetlen „belső választás” eredményeként létrejönnek a közösségek diétái. Ebben a folyamatban az anyaország választási monitoring, a regisztráció és választási procedúra anyagi szubszídiuma által van jelen.

B. A szerződés tárgya: a szerződéses és szubszidiáris nemzetstruktúra és főbb intézményeinek megteremtése. A szerződés tárgya a határon átnyúló szubszidiáris szerkezet létrehozása és megfelelő működtetése. Az integrálódó Európában elképzelhetővé válik egy szubszidiáris magyar nemzetstruktúra, egy határokon átívelő magyar „konföderáció”.

A nemzeti szintű politikai akarat artikulációja a szubszidiáris (állam és) nemzet-struktúra esetén

Ez a struktúra nem hordozná magában az állam összes akarat-érvényesítő eszközét, de lehetővé tenné az akarat demokratikus artikulációját és implicit osztársadalmi elfogadását. A nemzet ezáltal újból abba a helyzetbe kerülne, hogy sorsát bizonyos fokig együtt alakítaná. A közös politikai akarat artikulációs fóruma úgy alakulhatna, hogy az egyes nemzetrészek általános, titkos és közvetlen választásokkal létrehoznák diétáikat, amelyek delegálnák küldötteiket a területiális elv alapján szerveződő magyar felsőházba. Ez már egyenlő lenne az állam törvényhozó hatalmának össz-nemzeti megosztásával.

Az anyaország parlamentje e vízióban két kamarás lenne, melynek felsőháza regionális alapon szerveződne. Az utódállamokban élő nemzetrészek általános, egyenlő, közvetlen és titkos választással megválasztják diétáikat. A diéták kinevezik képviselőiket az országuk parlamentjeibe, valamint az anyaország felsőházába. (A külhoni szenátorok szavazati joggal bírnak a közösségüket - területüket, régiójukat - érintő kérdésekben és konzultatív joggal, minden egyéb kérdésben.)

Az anyaország parlament frakciói megfigyelőket delegálhatnak a diétákba.

A szubszidiáris állam nemzeti szintű politikai akaratának végrehajtása:

Az elképzelés szerint a *Magyar Köztársaság elnöke* a nemzet alkotmányos elnöke, az összmagyarság egységének megjelenítője. Feladata a nemzet egészének érdekképviselése. Megválasztása a területi alapon szerveződő (össz-nemzeti) felsőház kompetenciája.

Az elnöknek pártállásától, vallásától egyéb kötődéseitől függetlenül alkotmányos kötelessége kell, hogy legyen az egész nemzet érdekképviselése. Ez érvényes mind az országon belül, mind pedig a külképviseletben. Az elnök a retorika valamint a szimbólumteremtés szintjén a nemzeti integrációt, a kohéziót és szintézist kell, hogy erősítse. Kötelessége az egyes magyar nemzetrészeket széttartó pályára állító törvények elutasítása. Mivel ez a feladatkör tágabb a mostaninál, az elnöki hivatal és jogkör bővítése elkerülhetetlen. E funkcióból

következően - a jelenlegi alkotmányos hatalommegosztás újragondolásával - közvetlen elnöki fennhatóság alá kellene vonni a HTMH-t, valamint a felállítandó Magyarságkutató Intézetet, Nemzetstratégiai Intézetet, Nemzetpropaganda Intézetet, valamint a Kárpát-medencei Népek Kutató Intézetét.

A felvázolt nemzetstruktúra és annak alkotmányos kodifikálása azzal kecsegtetne, hogy történelmi távlatban egyszerre szolgálja a magyar nemzet egységését, erőforrásainak optimalizálását, miközben bizonyos mértékű pozitív választ ad az újkori magyar történelem máig ható legnagyobb traumájára, a trianoni szétszakítottságra. Mind az élettér megtartása, a lélekszám szempontjából e perspektívák kedvezőek lennének. A nemzet lelkének is gyógyírt jelentene. Teszi mindezt úgy, hogy nem ütközik az európai trendekbe és megvalósítása kizárólag a magyar politikai akaraton múlik.

A vázolt szubszidiáris nemzetstruktúra az igazságos határrevízióhoz képest csak szurrogátum – nem képez végső megoldást, hanem legfeljebb többgenerációs idő-nyereséget. A szubszidiáris nemzetstruktúra legfőbb hátránya az, hogy nem képes kivonni a határon túli magyarságot a felettük uralkodó többségi államok hatása alól.